

her i Tinget ønsker at udsætte det, vi plejer at kalde Generaldebatten, til efter Tillægsbevillingslovens tredje Behandling, en Beslutning, som jeg finder er overordentlig forstandig, fordi vi i Virkeligheden først da har en nogenlunde Oversigt over Forholdene og navnlig først da kan se, hvorledes det finansielle Resultat af Behandlingen af de Lovforslag, der endnu ikke er ført til Ende her i Tinget, vil blive, skal jeg ganske unklade at fremkomme med de Betragtninger, som Finanslovsforslagets Vedtagelse ellers plejer at give Anledning til. Jeg skal kun ganske i al Almindelighed protestere imod de Udtalelser, som det ærede Medlem Hr. Rode fremkom med angaaende de Beparelser, der er gennemført paa dette Finanslovsforslag. Jeg tør sige, at der aldrig er gennemført saa gennemgribende Beparelser paa noget Finanslovsforslag som paa dette. Vi er vant til at se Finansloven vokse under Behandlingen her i Tinget, ikke mindst skete dette under det radikale Ministerium, men jeg tror, at man trygt kunde tildele en endog stor Præmie til den, som kunde paa vise, at der en eneste Gang før ved tredje Behandling er gennemført saa betydelige Nedsættelser som her i de oprindelig foreslaaede Beløb, der dog ingenlunde var rigeligt udregnet, men som paa mange Maader var ret knebne. Naar der skælnes mellem Nedsættelser og Udsættelser, skal jeg ikke gentage, hvad jeg flere Gange før har haft Lejlighed til at fremhæve, at der i det, man kalder Udsættelser, ligger en ganske bestemt og bevidst Politik, ligesom den efterhaanden at indskrænke Beløbene til offentlige Arbejder, saa vi kan komme ned paa mindre årlige Beløb og ind i et langsommere Tempo med Hensyn til Anvendelsen af de forhaandenværende Midler. Det vil vise sig, at den eneste Vej, der er at gaa, er at nedskeære Bevillingerne paa det foreliggende Finanslovsforslag saa meget som muligt og at fordele de tilbageværende og forhaandenværende Midler, der skal overføres paa Genbevillinger, saa økonomisk som muligt for at langsommere Tempoet og derved komme ned til årlige Udgifter for offentlige Arbejder, som Statskassen kan magte.

Under Forudsætning af, at de midlertidige Skattelove, som ligger paa Tingets Bord, samt at et Lovforslag om Luksustold af nogenlunde lige finansiell Betydning som de tidligere fremsatte vil blive vedtaget, under Forudsætning af, at det Ændringsforslag, der er indgivet til Lønningsudvalget vedrørende Konjunkturtillæget, bliver vedtaget, og under Forudsætning af, at Forslaget

om Udstedelse af Obligationer til Dækning for Erhvervelse af indtægtgivende Aktiver vedtages, vil der blive et Overskud paa ca. 34½ Mill. Kr., et Overskud, som altsaa vilde staa til Anvendelse for Tillægsbevillingsloven. Jeg anser imidlertid, som det høje Ting vil vide fra mine tidligere Udtalelser, langt fra dette for tilstrækkeligt — jeg havde jo regnet med 43 Mill. Kr. —, og jeg vilde endog anse det for i høj Grad ønskeligt at forøge dette sidste Tal noget. Nu vil det vise sig, hvorledes det endelige Resultat af Forhandlingerne om Konjunkturtillæget bliver, men det vil dog være nødvendigt, at Regeringen allerede nu tager under Overvejelse at søge at tilvejebringe et Indtægtsbeløb, som i hvert Tilfælde kan erstatte det Tab, der lides paa Balancen ved, at Nedsættelsen af Konjunkturtillæget øjensynlig ikke kan gennemføres blot tilnærmelsesvis i den Udstrækning, som det var tilsigtet, og endvidere om muligt forøge dette Beløb paa ca. 8½ Mill. Kr. med nogle Millioner, for at vi kan komme op paa et Beløb af mellem 45 og 50 Mill. Kr. til Raadighed for Tillægsbevillingsloven.

L. Rasmussen: Jeg er ganske enig med den højtærede Stats- og Finansminister i, at der neppe noget Aar er blevet vedtaget en Finanslov, som siden dens Forelæggelse har været Genstand for saa stærk Beskæring som i Aar, men jeg tror ogsaa, jeg tør sige, at der aldrig er blevet vedtaget en Finanslov, der har saa lidt med Virkeligheden at gøre som den, vi vedtager i Aar. Jeg kan ikke tænke mig, at en Trafikminister nogen Sinde er kommet og har sagt: Jeg skal bruge mindst 5—6 Mill. Kr. til rullende Materiel, men jeg opfører kun 500 000 Kr. og tager Resten paa Tillægsbevillingsloven. Og Finansministeren siger: Jeg har opført 2 Mill. Kr. i Renteindtægt; jeg faar dem ikke, men tager Tabet paa Tillægsbevillingsloven. Og man siger: Til Krigsmateriel skal vi bruge 3 Mill. Kr. årlig, men for at skaffe en køn Balance, nøjes vi med 2 Millioner i Aar og tager 4 næste Aar. Det er en Opstilling, der er beregnet paa at synes i Stedet for at være. Det er noget, man kan foretage sig, for at man endnu et halvt Aars Tid kan holde nogle kønne Taler om, hvorvidt man er paa Vej mod Balance. Men naar Statsregnskabet for 1923—24 kommer til at foreligge, vil det vise sig, at det var Talemaader og ikke andet. Finansloven i Aar staar uden Sidestykke, ikke blot hvad angaar Nedsættelser, men ogsaa hvad angaar Tilsløringer af